

Živio!!! Spet smo tukaj. Najča je vesela, debela in sploh bolj novoletno razpoložena. Je kaj čudno, da je Manca Košir rekla o njej, da kar »ven štrli«? To je povedala letos na podelitvi Pilovih nagrad najboljšim šolskim glasilom. Mi si pa mislimo, da bi lahko še

bolj »ven štrleli«, če nam boste pomagali. Zdaj so novoletne počitnice že tako rekoč tu, potem pridejo še zimske počitnice. Sporočite nam, kako ste se imeli. Pa še nekaj. Najčo lahko preberejo tudi vse stare mame in dedki, pa tete in strici, sestre in bratje, mame ...

Ko spet izidemo, se vidimo in srečamo. Do tedaj pa vam želimo obilo snega, čim manj skrbi in kar si pač želite.

Baj baj baj
naj naj naj
Najča
JASNA SIMČIČ

IZ VSEBINE

INTERVJUJI

TONE PAVČEK str. 4

DRAGO CEROVŠEK str. 5

ALEŠ PLANTAN

DARKO STRAHINIČ

str. 6

ODPRTO PISMO TOVARISU
RAVNATELJU

LAMBADA str. 13

TRIO NOVINA str. 3

ANKETA
KONTROLKE
DA ali NE str. 6

USODOSKOP str. 15

PRILJUBLJENOST ŠOLSKIH
PREDMETOV str. 7

str. 8

FILM VETER V MREZI
FILIP ROBAR-DORIN str. 10

NAŠI GOSTJE –
STOPIČANI

Pomoč haloškim šolarjem

Učenci OŠ Grm iz Novega mesta bomo po svojih močeh pomagali šolarjem iz Haloze.

Nižješolci jim bodo podarili leposlovne knjige iz svojih domačih knjižnic. Seveda se bodo poslovlili le od tistih knjig, ki so lepo ohranjene.

Višješolci bomo zbirali denar. Odstopili jim bomo del svojih prihrankov, bodisi razrednih ali domačih.

Ko bo akcija zaključena, se bomo člani novinarskega krožka podali v Haloze, da bomo zbrano pomoč izročili svojim vrstnikom.

Akcijo bo vodila naša pionirska organizacija.

Člani novinarskega krožka

Umrl je grafik in slikar, novomeški rojak Božidar Jakac.

Knjižni sejem

V petek, 16. novembra, na dan šole smo šli učenci 6. razreda v Ljubljano na knjižni sejem.

V Srednji dvorani Cankarjevega doma so se nam predstavili znani umetniki. Miha Mate je prebral žalostno zgodnico iz knjige Škrlatna vrtnica. Marjan Manček je za opravičilo, ker je zamudil, narisal spečega petelina. Jože Snoj nam je tudi predstavil novo knjigo Palčki so, ki pripoveduje o njegovem psu. Glasbenika Gojmir Lešnjak in Bojan Jugerčič sta nas razvedrila s prepevanjem zabavnih pesmi Bla, bla, bla, Policaj je policaj in Ljubezen. Matjaž Schmidt je narisal junaka knjige Periskop, t. j. kornet z okrasno zastavico. Ugankar Jože Stabej je zastavljal uganke, Jelka Godec-Schmidt pa je ilustrirala eno njegovih ugank. Na koncu je nastopil še čarovnik Boris Špoljak. Vso prireditelj je duhovito povezoval pesnik, dramatik in urednik Boris A. Novak.

Na sejmu smo si ogledali veliko raznovrstnih knjig, ki so izšle v zadnjih dveh letih.

20. novembra so zaprli knjižni sejem in televizijski novinar je dejal, da ne vemo, če bomo čez dve leti imeli tak sejem, ker založbe nimajo denarja. Škoda.

Ajša Robar in Peter Zupan, 6.c

POHVALA DRUGOŠOLCEM

Ob dnevu šole so učenci 2. razredov naše šole naredili svoje razredne časopise. Čestitamo in jim želimo še veliko uspehov!

Iz njihovih časopisov smo izbrali nekaj besedil, ki jih objavljamo v rubriki Pogumno pero. Preberite!!

Najčani

NAGRADE LJUBLJANSKE BANKE

Učenci naše šole so dobili letos že dve nagradi LB Temeljne dolenske banke Novo mesto.

Dopisniški krožek COŠ je prejel nagrado za najboljšo literarno delo.

Nagrado za najboljšo likovno delo pa je dobila Nina Simčič, učenka 4. a.

Avtorji nagrajenih izdelkov so prejeli priznanje, praktična darila in denarno nagrado banke.

Nagrajencem iskreno čestitamo!

Najčani

IN MEMORIAM

V prometni nesreči je tragično izgubila življenje naša draga tovarišica MARJANCA RADAK (9. januar 1961 – 12. december 1989).

Tisti, ki jih imamo radi, živijo v našem spominu

sodelavci in učenci

PRI BORCIH V LJUBLJANI

Naša šola se imenuje OŠ XV. divizije Grm. Borci te divizije se vsako leto zberejo, da počastijo spomin na svoje padle tovariše.

Teh srečanj se udeležujemo tudi učenci naše šole. Tako smo se v soboto, 9. 12. 1989, odpravile tov. Fani Dragan, Marija Penca, Tina Popadič in Kanita Bečirevič v Ljubljano na srečanje z borci.

Udeležile smo se sestanka, na katerem so borci pregledali, ali so se držali načrta za leto 1989. Na začetku so se spomnili svojih umrlih tovarišev z minuto molka. Po pregledu dnevnega reda sva učenci Marija Penca in Tina Popadič v imenu naše šole pozdravili borce in jim izročili šopek rož.

Med gosti sta bila predsednica skupščine mesta Ljubljane tov. Nuša Kerševan in predsednik novomeške občine tov. Franc Šali. V imenu 14. divizije sta borce pozdravila tov. Petrič in predsednik Zveze borcev tov. Krničnik.

Kanita Bečirevič in Tina Popadič, 7. a

SOS TELEFON

V Ljubljani že nekaj časa deluje SOS telefon za trpinčene žene in otroke. Take vrste telefon imajo domala vsa večja mesta razvitega sveta, v Jugoslaviji pa tudi Zagreb. Na SOS telefon, ki je prvič zazvonil v začetku oktobra in bo sprva odprt od 18. do 23. ure, lahko pokličejo vse ženske in otroci, ki so doživeli kakršnokoli nasilje. Namen tega telefona je zdaj, torej čisto na začetku, dajati moralno in psihično pomoč – pomoč vsem trpinčenim. Skupina za SOS telefon, ki je neodvisen od katerekoli politične in druge ustanove, se zaveda, da je odprti telefon (061-441-993) in poslušalka na drugi strani le delček potrebne pomoči. Pravo pomoč bi trpinčene žene in otroci imeli, če bi se pred nasilneži (očetom, možem, očimom...) lahko kam umaknili. Zato si vsi prizadevajo, da bi Ljubljana čimprej dobila zavetišče (azil), kamor bi se žrtve zatele za dan ali dva ali tudi za dlje časa, če bi si hotele urediti življenje.

SOS telefon pomeni torej, tako upamo, prelom tega malodušja in je hkrati bojna napoved nasilju v krogu družine. Zdaj bo žrtvam nasilja vsaj kdo prisluhnil, jih potolažil in jim vlil kanček samozavesti: V naslednji številki pa več o tem pogovoru z Nevo Železnik, novinarko Naše žene, pobudnico za SOS telefon.

JS & SP

V Ljubljani pa obstaja tudi otroški SOS telefon, namenjen otrokom, ki jih starši trpinčijo. Telefonska št. je (061) 323-353. Če imate take težave, jih pokličite, pogovorili se bodo z vami in vam skušali pomagati.

Likovna razstava Ane Guštin

Že kar tradicija je, da se na naši šoli srečujemo z umetniki. Ta mesec je avlo popestrila akademska slikarka Ana Guštin – naša krajanica. S svojimi nežnimi monotopijami je umirila celo naše največje razgrajče v avli. Na otvoritvi razstave pa so se izkazali tudi kulturniki z drugih področij.

Katja Krasko, 8. b

Dober učenec je veselošolec – veselošolec je dober učenec. Veselošolec se veseli, ker ima znanje za jutri.

REPORTAŽA

ŽIVETI JE LEPO, ČE PRAV SI TEŽKO BOLAN

»Le naprej, le naprej!« naju povabi v hišo – v vasi Gumberk pri Otočcu – prijazna žena. Stopiva v sobo. Postelja. Na njej leži suh mož, izmučenega obraza – Marjan Novina. Prejšnji dan je najin zmenek prelozil. Nujno je moral k zdravniku. Ni še dolgo, kar je bil v Kliničnem centru operiran. Ozreva se po sobi. Po stenah je polno njegovih slikarskih del. Slišali sva, da polno invalidsko upokojen. Ogromno noči sem prečul. Ponoči, ko je mir, se marsikaj napiše. Nekaj te spreleti, hitro vzameš papir in zliješ misel nanj. Žal pesmi nisem nikjer objavil. Tudi slike sem dal samo enkrat na razstavo. Do sebe sem izredno kritičen in nobena stvar, ki jo naredim, se mi ne zdi dovolj dobra.

S svojima starejšima sinovoma je vse do operacije igral in prepeval na dobrotelnih koncertih. Pri hiši so trije otroci, denar služi le žena. Zgodilo se je, da niso imeli niti za bencin, kljub temu so ves denar, prislužen s koncertom, podarili otrokom, obolelim za rakom.

»Zakaj ste se odločili, da denar od igranja podarjate otrokom, ki so oboleli za rakom?«

»Za to sem se odločil predvsem zato, ker sem imel tudi jaz raka,« pravi Marjan. »Pa tudi če bi umrl..., bi otrokom veliko bolj ostali v spominu koncerti, kot vse moje besede.«

Seveda, On svojim otrokom ne pripoveduje o dobroti, o tem, da je treba ljudem v stiski pomagati. On – stoodstotni invalid – pomaga, daje...

Kljub dolgotrajni, težki bolezni je njegova volja do življenja izjemna. Kako je to mogoče?

»Volja do življenja je nekaj takega kot pri šolarju volja do učenja. Če šolar sam v sebi sprejme, da mora solo narediti, se bo z veseljem učil. Tudi če bo dobil kak »cvek«. Vsakomur lahko spodleti. Če življenje sprejmeš in ga živiš, takega kot je, ne moreš obupati. Ne glede na to, koliko človek trpi, v bistvu je živeti lepo.«

Najmlajši Novina, ki za zdaj še vleče dudo, se bo zagotovo pridružil družinskemu triu. Le oče mora okrevati!

Naj mu dedek Mraz izpolni vročo željo!
Nadja Bukovec in
Nina Jakovljevič, 7. a

STONE PAVČEK:

»Vzgajal bi s smehom in ljubeznijo«

Tone Pavček – pesnik dolenskega rodu. Po poklicu je diplomirani pravnik, a ljudem nikoli ni tehtal pravice. Pot ga je zanesla v popolnoma drugačen poklic. Najprej je bil novinar v kulturni redakciji Ljudske pravice, nato Radia, potem Televizije. Zdaj je odgovorni urednik pri Cankarjevi založbi.

– Prvih sedem let svojega otroštva ste preživeli v Št. Juriju pri Mirni peči. Kakšni so Vaši spomini na ta leta?

Moje otroštvo v Šentjuriju je osvetljeno, tako kot vsako otroštvo, z neko čudno svetlobo. Takrat smo bili dostikrat lačni in je mati hodila »v tabrh«, ni bilo kruha pri hiši, marsičesa nismo imeli, pa je bilo hkrati dosti lepega: »mlatiški likof«, kopanje v vinogradih, petje fantov pod hišo...

Nostalgija, neko čudno, temno, neveselo občutenje je ta mladost.

Ta prostor je bil takrat čudno zaprt, nikjer se ni nič bliskalo, nikjer se ni nič videlo, da bom kam ušel in kam prišel iz tega Šentjurja in iz teh gričev. Potem se mi je življenje odprlo, bilo mi je omogočeno, da sem se šolal in nekako drugače živel. Človek se vprašuje, ali je boljše tako ali drugače. Nekaj ti je sojeno, kot pravijo Dolenjci, in potem greš po tisti poti.

– Doma niste imeli niti kruha, kje šele knjig. Kje ste prvič prišli v stik s knjigami?

S knjigami sem se prvič srečal v Ljubljani v ljudski šoli, v Marijanišču. Že v nižji gimnaziji sem zelo, zelo velikobral. Vedno sem bil nekako pohlepen in pogolten na knjige. Zato morda sem tudi pisal o požrešnem volku, ki žre knjige... Vse življenje sem

več ali manj preživel s knjigami. V študijskih letih sem prvič začel prevajati rusko poezijo – Jesenina. Ravno danes je izšla šesta knjiga iz ruske poezije. Tako sem celotno rusko poezijo tega stoletja prevedel v teh svojih tridesetih letih, kar se ukvarjam tudi s prevajanjem. Drugo leto izide antologija kompletne ruske poezije.

– Kakšni nagibi vas vodijo pri pisanju pesmi za otroke?

Ne morem reči, da so kakšni posebni nagibi. To se nekaj zasuče, zasmeje, prigomazi, nekaj neulovljivega, nekaj, kar ti sproži neko začetno špiralo nekega verza in se potem to steče do konca. Je lahko to nagajivost, je lahko smešnost, je lahko čuden dogodek, je lahko spomin na otroštvo, je lahko besedna zveza, igra, je lahko osmišljenje življenja na nek drug način, odrasel svet, postavljen na glavo in podobno. Ti čudni paradoksi v otroški poeziji.

– Kako nastane otroška poezija?

Moram reči, da je točna tista trditev, da je treba tudi otroško poezijo pisati z nekim navdihom, ne na pamet in ne z nekega hotenja. Potrebno je, da se vse piše iz nekega občutenja stvari, naj bo to občutenje za smešno, občutenje za otroško, občutenje za paradoksalno, za pretiravanje, za metaforo, za besedo...

Recimo pesmica Kaj je veliko, kaj je majhno. Spominjam se, da sem neki punčki rekel: »Uuuuu, si zrastla! Hodiš že v šolo?« »Ne, v malo šolo!« No, in iz tega je potem nastalo: V mali šoli so majhne stezice, majhne klopi, majhni redi, majhne petice, majhne tovarišice ipd. In potem ta šola kar naenkrat počni in nastane velika. In je konec nekega obdobja. Ko hčerka prvič ni hotela iti več z mano za roke, je nastal znameniti dogodek, kako greš po cesti sama in ne znaš še šteti, a našteješ 100 avtobusov, 130 vlakov, ne vem koliko tramvajev in drugih ljudi kar tisoč in tri... In iz tega nastane potem kombinacija pesmi, ki se sama zariše in zaključijo. To je tudi način življenja in izživljanja sebe.

– Pesmi, ki ste jih napisali za otroke, so v glavnem vesele. To se ujema z vašo trditvijo, da je smeh najbolj vzgojen, vsaka druga vzgoja je zanič. Kako pa bi vi vzgajali, če bi bili npr. učitelj na osnovni šoli?

Oh, bogve. Sem hotel biti učitelj. Potem sem dostikrat razmišljal, da bi bil slab učitelj. Zdi se mi, da je to strašno naporno, da moraš vsakega otroka posebej poznati, ker je vsak otrok od drugega drugačen. Eden hoče to, drugi drugo, eden je tako občutljiv, drugi je drugače.

V zadnjih letih sem moral nekajkrat govoriti učiteljem na raznih proslavah in podobnem. Polagal sem jim na srce, naj to upoštevajo, da je vsak otrok neskončno vesolje in posebnost in da ga strašno lahko ranijo. Naj bodo občutljivi s temi malimi sonci in malimi dušami.

Vzgajal bi verjetno s smehom in ljubeznijo. Ni druge poti!

– Hodite po šolah. Kakšni se vam zdijo šolarji?

Šolarji odlični, šolniki slabši.

Marko Bauer, 7. b

DRAGO CEROVŠEK:

»Z barko okoli Onasisovih otokov«

– Kot član FD Kres si se letos poleti udeležil folklornega festivala v Grčiji. Za kakšen festival je šlo?

Naše folklorno društvo je dobilo povabilo, da se udeležimo tradicionalnega folklornega festivala, ki ga vsako leto organizirajo na otoku Lefkasu v Ionskem morju na Z obali Grčije.

Tja smo se odpravili 18. avgusta ob 10^h dopoldne. Z avtobusom smo potovali 34 ur, zato lahko upravičeno rečem, da je bila vožnja naporna. Večina naših nastopov je bila zaradi dnevne vročine (40°C) organiziranih pozno zvečer. Včasih so se zavlekli vse tja do ene ure zjutraj. Tega nismo pričakovali! Toda imeli smo proste popoldneve za počitek in razvedrilo. Lahko smo se kopali v Ionskem morju, ki je kar čisto, a naj vam priznam, da se raje kopam v našem Jadranskem morju.

– Kdo vse se je udeležil festivala?

Na festivalu je sodelovalo okoli 20 skupin iz prav toliko držav in 10 grških skupin. Konkurenca je bila huda.

Vsi nastopi so se odvijali na odprtem prostoru. Vsak večer je nastopilo nekaj skupin.

– Kako ste se pripravljali na festival? Ste imeli kakšne posebne priprave?

Do začetka počitnic smo meli 2 do 3-urne vaje 2x tedensko. V avgustu pa smo imeli intenzivne vaje, in sicer vsak dan, tudi po 3 do 4 ure. Bile so naporne, a trud je bil bogato poplačan.

– Z Oliverjem sta bila najmlajša. Kako sta se počutila v družbi odraslih?

Res sva bila najmlajša, a počutila sva se prav dobro, saj so imeli vsi starejši plesalci dovolj razumevanja z nama.

V ostalih skupinah je bilo prav tako nekaj mladih članov, s katerimi smo postali dobri prijatelji. Najboljši prijatelji smo postali z Mexikanci in z Malezijci.

– Kako ste se odrezali?

Upam, da dobro. Ker to ni bilo tekmovanje, ni rezultatov, kdo je bil najboljši. Sigurno pa je komisija za ocenjevanje opazila naše napake. Po mnenju naše voditeljice, Branke Moškon, smo se odrezali po pričakovanjih.

– Kako ste izkoristili prosti čas?

Večino prostega časa smo izrabili za kopanje, ogledovanje mesta, za počitek, za spoznavanje z drugimi skupinami...

– Kaj ste si še ogledali?

Proti koncu festivala so Grki organizirali izlet z barko okoli Onasisovih otokov. Ta dan je bil res zelo lep. Pa kaj vse smo slišali o Onasisu... Na cilju smo se spet kopali, popoldne pa smo po drugi strani otokov odpluli nazaj.

Ko smo prihajali v Grčijo, smo se sproti ustavili v znanem turističnem mestu METEORE. Meteore so pravzaprav samostani na visokih skalah, včasih so bili dostopni le z vrečami. Se pravi, usedel si se v vrečo, ki je bila privezana na močno vrv, in menihi so te potegnili v samostan. Prav tako so te tudi spustili dol.

Danes pa so do nekaterih samostanov zgrajeni mostovi, zato ker so ti samostani odprti za ogled turistom.

Ob vrnitvi domov smo se ob poti ustavili še v Delphih, znanih nekdanjih preročiščih in prenočiščih. Tu smo med drugim lahko videli znani starogrški teater. Pot smo nadaljevali do največjega grškega pristanišča SOLUNA.

– Se spomniš kakšnega posebnega dogodka?

Zelo težko se bi odločil za poseben dogodek. Vse, kar na takem potovanju vidiš, spoznaš, občutiš, je nekaj posebnega.

Jasna Simčič, 8. b

DARKO STRAHINIČ

– 25. junija smo se grmski šolarji razbežali na počitnice. Takrat o skulpturah še ni bilo ne duha ne sluha. 1. septembra pa smo pred šolo zagledali pravo malo galerijo kipov.

– Vemo, da obiskuješ likovni krožek in da dobro slikaš in rišeš. Tokrat si se lotil oblikovanja lesa. Kdo ti je dal idejo za kiparjenje? Kdaj in kje si kip izdeloval?

»Idejo za kiparjenje mi je dal tov. Šuster pri likovnem krožku. Kip smo delali prvi teden počitnic. Delali smo pri šoli.

– Naredil si skulpturo. Kateri kip je tvoj? Zakaj si se odločil za ta kip?

»Moj kip je Krpanova kobilica. Imeli smo svobodno temo. Lahko smo naredili, kar smo hoteli.«

Kdaj si začel ustvarjati svoj kip in koliko časa si ga oblikoval?

»Svoj kip sem začel delati 28. junija. Delal pa sem ga en teden.«

– Verjetno si najprej naredil kakšen osnutek. Kako si potem kip izdeloval in kje?

»Vsi v skupini smo prvi dan naredili osnutek iz gline. Potem pa smo si te osnutke odnesli s sabo. Pred šolo smo imeli hlode, od katerih sem si enega izbral. Glavno orodje je bilo dleto in kladivo. Kip sem oblikoval pred šolo.«

– Ti je pri delu kdo pomagal? Kako?

»Pri delu so mi pomagali tov. Šuster, Plut, Brezovar in oba hišnika. Pomagal pa mi je tudi Iztok Suhorepec. Tovariši so mi dajali nasvete in mi kazali, kako se dela.«

– Prvi teden počitnic je bila strašna vročina. Ali so bili vremenski pogoji za delo na prostem dobri?

»Midva z Iztokom sva imela srečo. Kip sva izdelovala v senci, drugi pa so se pekli na soncu.«

– Kdo so avtorji ostalih skulptur? Kaj je kdo naredil?

»Iztok Suhorepec in jaz (Darko Strahinič) sva naredila Krpanovo kobilico.«

– Kaj so naredili ostali?

»Uroš Mali in Aleš Plantan sta naredila Martina Krpana. Doljak Edi je naredil vojačka, Andrej Steklasa in Janez Saje sta naredila šolarja, ki pa je nedodelan. Darja Šuster in Katja Gregorič sta naredili otroka. Vladimir Andrič pa je naredil čarovnico.«

Intervju opravili:
Sanja Ostojčič,
Irena Zaletelj

ALEŠ PLANTAN:

»Postala sva prijatelj«

Aleš Plantan, učenec 7. d OŠ Grm, je bil gostitelj koroškega Slovenca Štefana Starca.

– Med počitnicami si bil gostitelj koroškega Slovenca, ki je bil v Novem mestu na »jezikovnih počitnicah.« Zakaj si se odločil za to sodelovanje?

To je bila družinska odločitev.

– Tvoj gost je bil Štefan Starc. Nam ga lahko predstaviš?

Štefan je živahen deček. Šole nima preveč rad, zato pa se mnogo raje ukvarja s petjem in igranjem harmonike. Zelo rad plava in se vozi s kolesom. Živi v Škocjanu ob Klopinskem jezeru. Njihova družina šteje 5 članov. Vsi radi pojejo, saj je oče tudi pevovodja. Starejši brat Alfred se že usposablja za poklic, sestra Sonja pa obiskuje slovensko gimnazijo v Celovcu. Tudi Štefan se je vpisal na isto šolo.

– Štefan je znal malo slovensko, ti pa skoraj nič nemško. Kako sta se sporazumevala?

Štefan je bil dopolne kar precej zapolnjen. V popoldanskem času pa je bil Štefanu všeč obisk v živalskem vrtu v Zagrebu. V toplicah smo se večkrat kopali. Veliko sva s Štefanom tudi prekolesarila.

– Ob dopoldnevih je imel tvoj gost na naši šoli pouk slovenščine. Kaj pa sta počela ob popoldnevih, ko je bil Štefan prost? Kaj mu je bilo najbolj všeč?

Štefan je bil dopolne kar precej zapolnjen. V popoldanskem času pa je bil Štefanu všeč obisk v živalskem vrtu v Zagrebu. V toplicah smo se večkrat kopali. Veliko sva s Štefanom tudi prekolesarila.

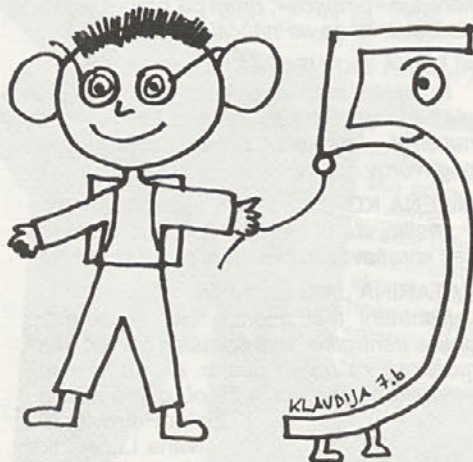
– Gotovo sta postala prijatelja. Si kaj dopisujeta ali pa se mogoče celo kaj obiščeta?

Res sva postala prijatelja. Večkrat sva si izmenjala pozdrave. Tudi obiskali smo ga. Takrat sem se spet prepričal, da ima Štefan zelo rad živali in plavanje, saj smo se tudi tisto septembrsko popoldne otroci namakali v Klopinskem jezeru.

– Kakšne so se zdele Štefanu te »jezikovne počitnice«?

Štefanu so bile počitnice všeč, le če ne bi bilo treba hoditi v šolo. Tudi jaz mislim, da so bile zanj naporene, saj so se jezikovne počitnice začele le teden dni za tem, ko je Štefan v Avstriji dobil spričevalo. Tudi zame so bile zadnje počitnice precej drugačne, a naj priznam, da so mi bile všeč.

Andreja Mohorič in
Katarina Klepec, 6. d

SOS ZA MATERINŠČINO?

ANONIMNA ANKETA:

Najbolj in najmanj priljubljen predmet

V zadnjem času se širijo po nekaterih javnih občilih – radiu in časopisih – neprijetne vesti, da je materinščina najmanj priljubljen predmet na osnovnih šolah.

Člani novinarskega krožka smo hoteli ugotoviti, kako je s to rečjo na naši šoli, zato smo izvedli anonimno anketo med učenci od 1. – 8. razreda.

Pri analizi rezultatov nam je pomagala Olga Golob, pomočnica ravnateljice.

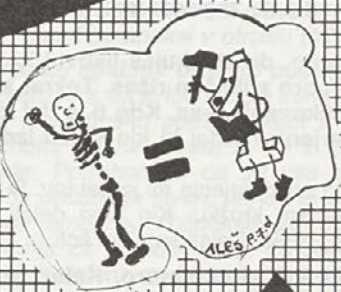
Rezultati ankete kažejo, da je na celi šoli – pri vseh učencih od 1. do 8. razreda skupaj – najbolj priljubljen predmet TELESNA VZGOJA (23,70 %), najmanj priljubljena pa je MATEMATIKA (29,24 %).

Med nižješolci samimi je najbolj priljubljena TELESNA VZGOJA (31,96 %), najmanj priljubljena pa žal res SLOVENŠČINA (25,64 %).

Višješolci imamo najraje ANGLEŠČINO (21,98 %), najmanj pa nam ugaja MATEMATIKA (35,50 %).

Po posameznih razredih pa smo dobili takele rezultate:

Razred	Najbolj priljubljen predmet	Najmanj priljubljen predmet
1.	TELESNA VZGOJA	SLOVENŠČINA
2.	TELESNA VZGOJA	SLOVENŠČINA
3.	MATEMATIKA	MATEMATIKA
4.	SPOZNAVANJE DRUŽBE	TELESNA VZGOJA
5.	ANGLEŠČINA	MATEMATIKA
6.	TELESNA VZGOJA	MATEMATIKA
7.	BIOLOGIJA	FIZIKA
8.	ANGLEŠČINA	MATEMATIKA

● MANDUME NGHISHE!KWA, 7. b., OŠ ŠMIHEL

Jih je preveč. Bolje bi bilo ustno spraševanje. Na leto naj bi jih bilo samo približno deset. Tovarišice bi morale več »ŠENKATI!«

● DRAGICA KUZMA, 39 let, računovodja

Preverjanje znanja je vsekakor potrebno, vendar kontrolke naj ne bi bile tik pred redovalno konferenco. Nekateri učenci lažje odgovarjajo ustno, zato pisne naloge ne bi smele biti edina oblika preverjanja znanja.

● ALENKA STRNIŠA, 35 let, ekonomski tehnik

Kontrolke so prepogoste. To so samo objektivne ocene.

● ALENKA KRAŠEVEC, 25 let, prodajalka

Če bi bil boljši sistem, kontrolk sploh ne bi bilo.

○ ZDENKA REŽEK, 35 let, frizerka

Kontrolke so enkrat težje, drugič lažje, kakor kdaj.

● MARTINA PETAKOVIČ, 50 let, medicinska sestra

Kontrolke so utrjevanje znanja učencev, vendar jih je preveč.

○ TONE BARTOL, 35 let, zlatar

Kontrolke so preverjanje znanja, to je pravilno.

○ JOŽE ZAJC, 43 let, prodajalec

Na vse moraš biti pripravljen.

● POLONA VALENTINČIČ 47 let, tovarišica na gostinski šoli

Vsekakor jih je preveč.

● JELKA SIMIČ, 33 let, tajnica

Kontrolke so preverjanje znanja. Ne sme jih biti preveč. Enkrat imaš ugoden dan, drugič slab.

● LOJZKA SEVER, 45 let, knjižničarka

Kontrolk je očitno preveč. To ne more biti, najboljše preverjanje znanja. Ustno – po starem – je bolje.

○ RENATA ZUPANČIČ, 18 let

Kontrolke morajo biti pravične. Tovarišice napišejo, kar same hočejo.

○ IVANKA IVANČEC, 27 let, optik

Kontrolne naloge so dobre, to ni nič slabega, tovarišice preverjajo znanje.

○ MILENA MIRT, 70 let, upokojenka

Včasih je bilo vse to drugače. Spraševali so.

● IVA OSTRELIČ, 34 let, vzgojiteljica

Mislím, da je preveč kontrolk in premalo ustnega spraševanja. To ni realno znanje. Kontrolke bi morali pisati nenapovedano, če pa so že napovedane, si nekateri učenci naredijo »plonkce«, drugi pa prepisujejo od sosedov, ki so se naučili.

● ALENKA ŠKENEL, 41 let, tehnični risar

Kontrolke niso najboljše sredstvo za pregled znanja. Šole so za to, da se v njih kaj naučimo. Moralo bi biti več medsebojnih pogovorov.

● MILENA KORAČ, 35 let, tekstilni tehnik

Mislím, da bi morali v šoli učence veliko več spraševati in čim manj pisati kontrolke.

○ KATARINA JAKLIČ, 14 let,

Kontrolni testi morajo biti. Raje imam daljše kontrolke. Več sprašanj je, več imaš možnosti za boljšo oceno. Če jih je manj, se malo zmotiš, pa si že ob dobro oceno.

Zinka Petrovič, 6.a

Ivana Lučev, 6.a

Helena Jaklič, 6.a

Asja Žugel, 6.a

Kontrolke – da ali ne

Novinarji NAJČE iz 6. in 7. razreda

Nekoč so poznali samo šolske naloge iz matematike in jezikov.

Danes so se skoraj pri vseh predmetih razbohotile kontrolke – strah in trepet šolarjev.

Nemirno spanje, driska, nesproščenost, tesnoba, skrb, jeza, strah, živčnost... Zdravniki, naši starši, predvsem pa mi sami dobro poznamo te nadležne spremljevalke kontrolk. Stvar jemlje v roke Klub staršev za boljšo šolo, mi jim bomo pomagali. Najglasnejši in najdaljši aplavz pa si zasluži dr. Jože Širec, znanstvenik svetnik za didaktiko. Ta je predlagal Klubu staršev za boljšo šolo »naj zahteva od šolske oblasti, da takoj prepove vse kontrolke, ki niso poprej specialno didaktično verificirane.« (potrjene, op. Najče).

Raziskovali smo javno mnenje o tej nadlogi. Torej, kaj menijo o kontrolkah naši vrstniki, predvsem pa nas je zanimalo mnenje odraslih.

MI MLADI –

ANKETA:

Kaj te jezi?

Sedmošolci smo raziskovali, kaj nam greni življenje. Kaj nas moti in jezi – npr. v našem mestu, krajevni skupnosti, v bloku, kjer stanujemo, doma, v šoli – kjerkoli! Ne bodite presenečeni. Najpogosteje nas spravljajo v slabo voljo stvari v zvezi s šolo! Je pa še nekaj drugih vzrokov jeze.

Alen: Jezi me obnašanje deklet v našem razredu. Zelo so sramežljiva, za nameček so pa še »toži babe.«

Gregor: Največkrat se jezim nad ocenami. Čeprav vem, da za slabe ocene niso krivi drugi, ampak sam, vseeno zvalim krivdo na druge.

Damir: V šoli me razjezi, če mi sošolci ne dovolijo sedeti na odru v avli in me rinejo dol ter mi govorijo, da me bodo pre-tepli.

Jernej R.: Jezen sem, ker ni dneva, ko tovarišica matematike ne bi dala domače naloge.

Jani: Jezi me, če me oče kaznuje tako, da nekaj dni ne smem nič ven.

Kristina: Jezi me šolska avla. Med letošnjimi počitnicami so odstranili tapison in položili na tla plastično oblogo. Prej je bila avla lepša, bilo je več prostora in imel si se kam usesti.

Marcel: Na prvo mesto postavljam odmoro v šoli. Učenci se ne razgibamo ne posedamo po avli.

Fok: Jezi me, če me začne kdo brez vzroka zafrkavati.

Simona: Moti me, da nimamo plesnega tečaja, kjer bi se naučili osnovnih plesnih korakov. Jezi me, ker imajo na naši šoli plesne vaje samo osmošolci.

Ales: Jezi me, če mi prodajalka noče odgovoriti na vprašanje ali pa še huje, če se prodajalke delajo, da me ne vidijo in ne slišijo.

Jožica: Na prostorih za igranje nogometa in košarke se ne vidijo črte. Tudi tekaška proga me spravlja v slabo voljo.
Jernej A.: Moti me to, da imamo kratke odmoro. Jezi me tudi to, da imamo na začetku leta veliko športnih in naravnoslovnih dni, pozimi in poleti pa skoraj nobenega. Najbolj pa me jezijo ocene. Zakaj sploh imamo ocene? Tudi brez njih bi lahko živeli in se učili.

Grmčani že vsa leta sodelujemo v nagradnem natečaju MI MLADI.

Tudi letos je Pionirski list razpisal deset nalog, od katerih so štiri obvezna. Pionirska organizacija si jih je smela izbrati po svoji presoji. Ena od nalog se imenuje ODPRTO PISMO. Najprej smo morali ugotoviti, kaj nas najbolj žuli, potem odkriti, kdo je za rešitev težave najbolj odgovoren. Nanj smo naslovlili »odprto pismo«, v katerem smo razložili svojo težavo in prosili za odgovor. Pismo in odgovor objavljamo v svojem časopisu, poslali ju bomo seveda tudi na PIL.

Mogoče vas zanima tudi anketa, ki smo jo najprej izvedli?

ODPRTO PISMO

ravnatelju šole

V našem razredu smo ugotavljali, kaj nas na šoli najbolj moti in jezi. Ugotovili smo, da nas že navsezgodaj zjutraj spravi v slabo voljo gneča v garderobi.

Jezni smo na arhitekto in vse tiste, ki so gradili našo šolo, ker so napravili tako majhne garderobe, da lahko naenkrat sede v vsako le po osem učencev. Ostali se morajo preobuvati stoje. Ob 7.15 se odprejo šolska vrata. In takrat se vsuje kakih 20 učencev v vsako garderobo. Najmanj, kar se v taki gneči lahko polomi, so obešalniki.

Za rešitev tega problema imamo dve ideji. Ob stenah garderobe bi namestili dodatne obešalnike, v prazne prostore pa bi postavili še nove klopi. Če ta zamisel ni uresničljiva, Vas prosimo, da spremenite šolska pravila. Dežurni naj odprejo šolska vrata vsaj pol ure pred pričetkom pouka. Tako bodo učenci vstopali, kadar bodo prišli, in dren bo manjši.

Prosimo Vas za odgovor. Zelo Vam bomo hvaležni, če nam boste pomagali rešiti težavo.

DRAGI NOVINARJI NAJČE!

Z veseljem sem prečital vaše »odprto pismo«. Všeč mi je, da ste se zavzeli, da bi s svojimi predlogi prispevali k boljšemu počutju na naši šoli.

Pa pojdemo po vrsti. Tudi jaz se že vsa leta močno jezim na arhitekto, ki so pri snovanju načrta za našo šolo naredili veliko napak. Očitno jim ni bilo mar počutje učencev, učiteljev in drugih delavcev šole. Samo pogledajte, kako temna in utesnjena je naša šola. V zadnjih letih smo porabili ogromno finančnih sredstev, da smo popravili nekaj očitnih napak. Uredili smo toplotno izolacijo in fasado, prizidali kuhinjo, eno učilnico, malo telovadnico, zamenjali tla v avli in likovni učilnici ter opravili še veliko drugih izboljšav. Seveda smo v marsičem nemočni. Zidov namreč ne moremo raztegniti.

Zaradi prevelike utesnjenosti v garderobi predlagam, da se odprejo šolska vrata 20' pred pričetkom pouka. Kot vidite, vaš predlog delno sprejemam in upam, da bo sedaj malo bolje. Tako učencem tudi ne bo več treba zmrzovati pred vrati. Izkušnje bodo pokazale, če smo pravilno ravnali.

Zahvaljujem se vam za sodelovanje in vas pozdravljam z željo, da se še kaj oglasite!

Ravnatelj:
Marijan Špillar

HURA ZA VETER V MREŽI

Filip Robar-Dorin:
»MLADI IGRALCI –
NAJLJUBŠI SODELAVCI
PRI FILMU«

Novomeščan Filip Robar-Dorin, filmski režiser, je prejel zlato nagrado Metod Badjura z diplomom za režijo filma *Veter v mreži*. To se je zgodilo v Celju na 17. tednu domačega filma.

– Za režijo celovečernega filma *Veter v mreži* ste prejeli zlato nagrado Metod Badjura. Seveda smo Novomeščani ponosni na vas in vaše delo in vam iskreno čestitamo.

Hvala za čestitke! *Veter v mreži* je prejel še več nagrad. Tako jaz kot moji glavni sodelavci smo najbolj veseli skupinske nagrade za celo ekipo, tako snemalsko kot igralsko. Poleg tega sta prejeli nagradi tudi kreatorka maske Gabriela Fleischman in kreatorka kostumov Zvonka Makuc. Prispevali smo tudi k nagradi za najboljšega debitanta leta, Marka Mlačnika, ki v *Vetru v mreži* igra pesnika Antona Puca.

– V petek, 10. novembra, je bila v Novem mestu premiera filma. Obiskovalci so na filmskem platnu videli prizore, ki smo jih letošnjo pomlad lahko gledali med snemanjem na Glavnem trgu, v frančiškanski cerkvi, na kandijskem mestu itd.

Večina grmskih osnovnošolcev si filma ni ogledala – ne poznamo še dogajanj pred 60 leti v Novem mestu in nismo še brali Jarčevega romana – zato prosimo, da nam poveste o tem filmu. Npr.:

– Zakaj ste se lotili scenarija tega filma?

Predvsem zato, ker so me dogajanja v Novem mestu med prvo svetovno vojno in po njej vselej popolnoma prevzela.

– Kaj pomeni naslov filma *Veter v mreži*?

Predlagam vam, da poskusite sami razvozlati to na videz protislovno prisposodbo. Ima veliko pomenov, zame pa je najzgovornejši tisti, ki ponazori nekaj neulovljivega, vendar prisotnega...

– Kakšno povezavo ima film z Novim mestom?

Veter v mreži ni samo posnet v Novem mestu. Roman Mirana Jarca Novo mesto, po katerem je scenarij delno napisan, se kakopak, dogaja v našem mestu. Tudi vse drugo, kar je v filmu izrazitega, se zgodi v Novem mestu. Povezave so več kot očitne.

– Kdaj ste film začeli snemati in kje vse ste snemali?

Začeli smo marca letos in posneli film v 40 snemalnih dneh. Zaradi dobrega dela smo prihranili tri snemalne dneve in s tem več kot deset milijard dinarjev. Snemali smo v Novem mestu, v ateljejih Vibe ter nekoliko prizorov tudi v Ljubljani in v Volčjem potoku.

– Nam lahko razložite idejo, sporočilo filma?

Sporočil je več, idej mrgoli. Temeljna je morda ta, da je naša dežela že nekoč bila del Evrope in da je Novo mesto nekoč veliko pomenilo v duhovnem življenju Slovenije.

– Kateri so bili vaši najljubši sodelavci pri filmu?

Predvsem igralci. Mladi in še neizkušeni so radi prisluhnili mojim novim zamislim o filmski igri, ki je precej drugačna od gledališke. Izvrstno sem sodeloval tudi z direktorjem fotografije Juretom Pervanem, s kostumografijo, scenografom, kreatorko maske, s pomočniki režije pa nekoliko manj zadovoljivo.

– Se vam je pri snemanju filma zgodilo kaj posebno zanimivega, lepega, težkega, razburljivega, smešnega, hudega ali kaj podobnega?

Da, nekaj skorajda tragičnega. Nenadoma nam je hudo zbolel direktor fotografije in glavni snemalec Jure Pervanja. S hitro akcijo smo ga uspeli pravočasno prepeljati v bolnišnico, kjer so nam ga prizadevni novomeški zdravniki spet spravili v normalno zdravstveno stanje. Vendar pa do konca snemanja Jure ni mogel več delati z nami, je pa po telefonu, po živem slu in pisno še naprej »upravljaj« sliki.

Lepega je bilo veliko, vendar se mi bo najbolj vtisnilo v spomin dejstvo, da je cela ekipa soglasno odstopila svojo denarno nagrado poplavljenim vasem v občini Laško.

Nina Petaros in
Barbara Ban, 6. d

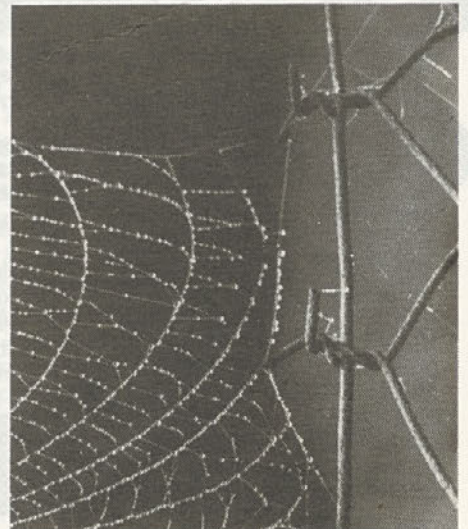

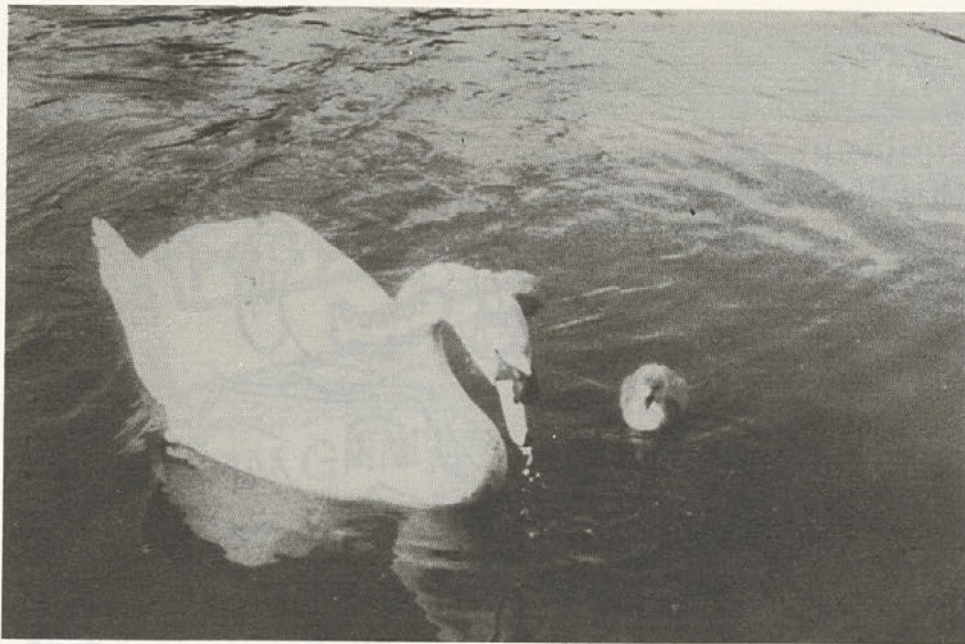
Recitirajo, plešejo,
pojejo...

Na naši šoli je veliko interesnih dejavnosti in krožkov. Med najbolj delavnimi so člani krožka oz. skupine, ki našo šolo zastopa po raznih prireditvah. Letos so sodelovali na proslavi filatelistov. Njihova mentorica je Olivija Metelko, ki je vodja KUD na šoli. Sestavljajo jo tretješolci, ki so lansko leto obiskovali lutkovni krožek. Predstavljajo se z recitacijami, s petjem, plesom...

To so: Daša Bajt, Katja Šturm, Mariana Vrtunski, Majda Štangelj, Marko Podkonjak, Borut Blatnik, Mojca Simčič, Tanja Platan, Bojan Pahlina in Tamara Skupek.

Jasna Simčič, 8.b

Ponedeljek, 12. april
VELIKONOČNI PONEDELJEK

Mama in oče se vedno pripravata zaradi njune spalnice. Očetova stran sobe je blazno pospravljena, mamina pa ogabna: polni pepelniki, stari orumeneli časopisi, knjige, revije in cel kup najlonk povsod okrog po tleh. Njena nočna omarica je polna trapaste šare, kupljene v starinarnicah, enorokih kipcev, razbitih vaz, smrdljivih knjig itd. Oče se mi kar smili, da mora deliti sobo z njo. On ima na svoji polici samo eno knjigo o avtomobilizmu in fotografijo mame v poročni obleki. Edina nevesta je, kar sem jih videl, ki se ji iz nosnic kadi cigaretni dim.

Sploh ne morem razumeti, zakaj se je moj oče poročil z njo.

Torek, 13. april

Po koncu Križank sem vprašal očeta, zakaj se je poročil z mojo mamo. Ko da bi se utrgal plaz! Petnajst let zagrenjenosti in sovraštva je bruhnilo iz njega. Rekel je: »Jadrani, nikoli ne ponovi napake, ki sem jo zagrešil jaz. Ne dovôli, da bi pri kakšni ženski zaradi telesne lepote spregledal njeno osebnost in navade.«

Razložil mi je, da je mamo spoznal takrat, ko so bila moderna mini krila. Rekel je, da je mama takrat imela prima noge in krasno rit. Rekel je: »In če pomisliš, da je veliko žensk v mini krilih prekleto klavnih, je bila tvoja mama vredna toliko večje pozornosti.«

Presenetili so me njegovi enostranski seksualni pogledi, zato sem rekel, da sem v Pandoro zaljubljen zato, ker je pametna in ker ima dobro srce za vsa živa bitja. Oče se je nesramno zarežal in rekel: »O, ja! In če bi Pandora bila grda kot smrtni greh, ti čisto zagotovo nikoli ne bi opazil njenega prekletega inteligenčnega kvocienta in kravečega srca.«

Najin prvi pravi moški pogovor je končal z besedami: »Glej, sine, o poroki je bolje, da sploh ne razmišljaš, dokler s ptičko ne boš delil spalnice vsaj nekaj mesecev. In če bo svoje hlačke tri dni zapored pustila ležati na sredi sobe, kar pozabi na vse skupaj!«

Ste prepoznali besedilo? Seveda, odlomek iz knjige Sue Townsend Rastoče težave Jadrana Krta je to!

Golo morje

Knjiga pisatelja MATETA DOLENCA (se ga spomnite iz letošnjega prvega bralnega zalogajčka, a ne!) GOLO MORJE (izšla je v zbirki Odisej pri Mladinski knjigi), je namenjena predvsem najstnikom oziroma vsem tistim, ki pravkar prestopate prag zrelosti in odraslosti. V njej boste spoznali Martela, Medejo in Aljošo, ki bredejo v čedalje večje in globlje pubertetniške težave. »Potem nenadoma izbruhnejo 'huda leta', kot bi treščilo iz nevihtnega oblaka nad morjem... kokon, v katerega je bil otok zaprt do tega obdobja, je počil in skozi razpoko se je pokazal svet v svoji grozljivi podobi, na prvem mestu pa seveda najbližji – starši... Korak skozi razpoko kokona v zunanji svet je zares podoben nekakšni strašni eksploziji. Strokovno se temu reče puberteta. To tukaj je zgodba o tem, « je v popotnici knjigi zapisal pisatelj.

Na branje!

(IZ PILA)

MATE DOLENC:

STRUPENA BRIGITA

Knjiga Strupena Brigita je namenjena predvsem otrokom, vendar po njej radi segajo tudi starejši. Skozi vso knjigo spoznavamo skrivnosti vode in življenja njenih rastlin in živali. Glavni junaki so Vane, riba Oranda, Morski fantek in pisatelj zgodbe. Na začetku pisatelj kot otrok opisuje njihovo obalo in motorje, ki stojijo v pristanišču. Lastniki teh čolnov ne uporabljajo za vožnjo, le vsake toliko časa jih gredo gledat, če so še O. K. Le pisatelj stari motor gre vsak dan ven, na morje s posadko – mami, Vane in pisatelj. Tako je tudi takrat, ko Vane in otrok zapeljeta mamo daleč proč od obale, na samotni otok, kjer se bo lahko v miru sončila, kopala in uživala toplo sonce. Sama pa sta se odpravila še dlje do neke samotne vasice. Vas je zapuščena in vse daje videz, da so vaščani na hitro zapustili svoje domove. Iz vode je štrlel kljun neke ladje, toda to ju ni preveč zanimalo. Raje sta pripravila trnek in čakala, kdaj se bo prišla kakšna riba. Končno se je ena ujela. Toda to ni bila navadna riba, pač pa riba iz čudežnega podvodnega sveta z darom govora. V zahvalo, ker sta jo spustila, jima je začela pripovedovati zgodbo o Morskem fantku, ki je na izletu s starši padel v vodo.

Ko je pristal na dnu, se je srečal s starim mornarjem, ki mu je dal jesti. Z ribo Orando se je odpravil na izlet k šerifu tega dela morja Anteju Pozejdunu. Takrat pa so vsi morski prebivalci začeli tožiti, da jih boli glava. Nobeden ni vedel vzroka temu nenavadnemu glavobolu in so sklenili vprašati meduzo. In ta jim je zares pomagala. Vse morske živali so sklenile, ko so izvedele, kdo je kriv te čudne bolezni, da bodo ladjo Brigito potegnili na kopno. To jim pri prvem poskusu ni uspelo, zato pokličejo na pomoč hobotnice in z njihovo pomočjo so nevarno ladjo porinili na suho. Ko vaščani zjutraj vidijo nasedlo ladjo na bregu, in od ribičev zvejo, da je bilo ponoči morje mirno, se zelo ustrašijo, a se, ko ugotovijo, kako in zakaj je ladja prišla z dna, kmalu potolažijo. Že čez nekaj časa pa se zgodi nekaj čudnega.

Kaj se je potem zgodilo, kako so meščani to rešili, če sploh so, kako je svojo pripoved končala riba Oranda in kaj se zgodi z Vanetom in prijateljem, si preberite v zelo zanimivi knjigi, ki kaže na nevarnost, pretečo tudi nam, če bomo večno odlagali strupene odpadke v naše vode.

Katarina Jaklič, 8. d

NAŠI GOSTJE STOPIČANI

Predstavljamo se vam mladi novinarji Glasu izpod Gorjancev

Živio, Najčevci!!!

Naš krožek je kot mati samohranilka, zapuščen od ljudi in bogov. Ubadamo se s finančnimi težavami, nimamo tipkarič, pa še učenci so skrajni lenuhi, ne pišejo, nimajo idej...

Fizično ga predstavlja 22 članov, ki še verujejo v dobroto, delavnost, zvezdavost, odkritosrčnost..., ki imajo pogum...

Naša dejavnost? Zbiranje vrhunskih stvaritev iz poezije in proze, intervjuji z bolj ali manj »slavnimi« osebami, komentarji iz »ful špon« šolskega življenja, poročila raznoraznih dogodkov in doživetij, zaradi gospodarskih kriz samo še domišljijških...

Dejansko delo pa je: večne prošnje za literarne sestavke, pesmi, poročila, ki seveda morajo na operacijsko mizo..., sodelovanje pri naših socialističnih šolskih proslavah – fotografiranje, ilustriranje... in – seveda – urejanje našega glasila GLAS IZPOD GORJANCEV (No, ja, zastarelo naslov, a vedeti je treba, da se s čim ubadajo tudi učenci pod Trdinovimi Gorjanci).

Naše želje? Radi bi več »cash« ali »love« (kakor pač hočete) za naš časopis. Ali nam lahko postrežete s kako idejo?

Lani smo pripravili dvoje glasil – eno tematsko o Janezu Trdini (jasno, naša šola se po njem imenuje) in eno klasično – razvedrilno. Pripravili smo torej dve številki, izšla pa je le ena, ker je za drugo zmanjkalo denarja. Še leži pripravljeno za preslikovanje, pa...??

Imate kako idejo za pomoč? Čakamo na vaše predloge!!

Na šoli smo že marsikaj spremenili, urebili, izboljšali...

Seveda pa imamo v oblasti tudi šolski radio NOVOROJENČEK, ki pa je na žalost večkrat bolan kakor zdrav – ko bi le kašljal – pa gre tudi za pol leta na bolniško...

A kljub vsem tem »malim« problemčkom in težavicami se imamo »ena a« in sploh prima!

Hm, se vam ne zdi, da smo na nekaj skoraj pozabili?!

Čestitamo vam za PRVO MESTO med glasili.

SUPER!!! UAAAA!!! ŠE TAKO NAPREJ!!!

Kruh za vse otroke

Kdo vrgel je ta kruh??
Pogledam levo in na desno
okoli košev in po tleh –
kosi kruha tam leže.
Kdo vrgel je ta kruh??
KDO???

Prav gotovo objestnej tisti,
ki preveč ga je imel.
A, žal pomislil ni na vse,
ki lakoto trpe!!
In teh ni malo!!!

Kdo vrgel je ta kruh???

To gotovo ni sirota,
ni ubog otrok
z velikimi očmi,
nabreklih trebuščka.

Upam, da tudi njim pride dan,
ko smeh v očeh jim bo govoril: »SIT SEM.«

Bernarda Jeriček, 6. b

MOJ NAJLJUBŠI ŠOLSKI

MOJ NAJSLABŠI ŠOLSKI

PREDMET

Rezultati ankete

Na naši šoli imajo

I. slovenščino, telovadbo
II. biologijo

učenci najraje:

Ne marajo pa:

I. nemščine
II. zgodovine

Anketirali smo učence od 5. do 8. razreda

Mali oglasi

PRODAM – Že rabljene »plonk listke« za nemščino, zgodovino in zemljepis. Vsi so dobro preizkušeni. Ponudbe pod: »UGODNO«

– Sestrino svilen ročico. Pohitite, ni še opazila! Ponudbe pod: DENAR ZA ČIK-GUMI«

KUPIM – Desni šolski copat. Nujno! Ponudbe pod: »NIMAM DVEH LEVIH NOG«

– Takoj kupim papagaja, ki zna poštevanko števil 7, 8, 9. Če je mogoče, čimprej. Ponudbe pod: »TOVARIŠICA SPRAŠUJE«

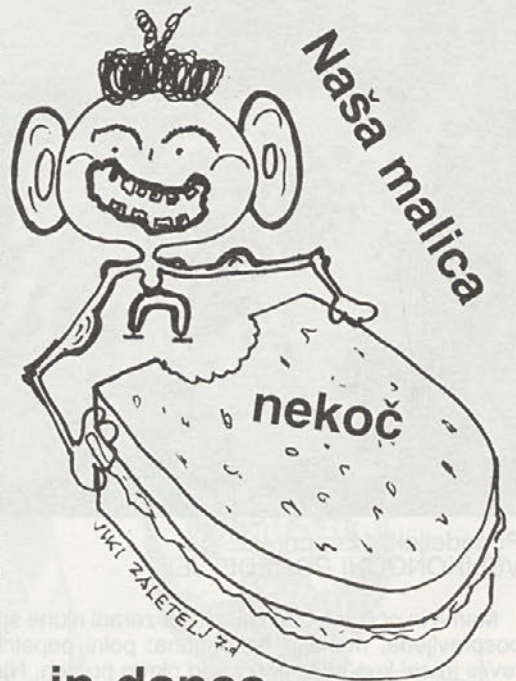
ZAPOSILITEV DOBI – Nekdo, ki bi mi pisal domače naloge. Ponudbe pod: »LENUH«

– Prišepetovalec za zgodovino in zemljepis. Ponudbe pod: »KLOP JE NIZKA«

Nataša Kuzma, 8. a

Jurček

Jurček, jurček kje čepiš
in se meni ti smejiš?
Ko te vidim, te odrežem,
te v ponev takoj narežem,
kuham, mešam, že cvrči,
mm, kako lepo diši.
Hitro krožnike pripravim
in te takoj v želodček spravim.
Andreja Vidic, 3. r

in danes

V zadnjih minutah pred zvonjenjem smo vsi kot na trnih. Zvezki so – jasno – že zdavnaj pospravljeni v torbe. Mi pa že klepetamo, poskakujemo... Pripravljene in napete kot pri nizkem startu čakamo odresilnega zvonjenja.

Drring, drring, drring...

Bum! – Tresk! – Kooončnooo!

Trop sestradanih Etiopcev se zapodi skozi vrata. Ne zmenimo se za pozdrav edinega v razredu – učitelja. Nato pa – prerivanje, suvanje, brcanje, ščipanje. Uboge torbe! Letijo na vse strani in najdejo svoje petnajstminutno počivališče – kdovekje. Kjer pač je! Nekaj učencev že leži na tleh...

Dežurna miza se nevarno maje...

Brž, brž; kdor bo prvi, dobi dva kosa! Dajmo, dajmo! Štoperica teče... Stop! ... Prviii! Če se kuharica le malo obrne, že sta v roki dva kosa kruha, pa še v žepu eden, pa dva kosa sirčka ali salame (ni važno česa), v levi roki pa »najmanj« tri skodelice čaja. Uf, kaj če drugi dobijo ali ne, samo da jaz!

Premikajoča se vrsta kot gosonca poskakuje, njeni zadnji členi poskušajo ustaviti drveči naval, kolikor se pač da. Vnamejo se strahotni boji za prva mesta, ki so v bližini kuharskega pulta. »Ti, me spustiš?« – pričrnjajo se mirovne konference in trgovsko gospodarske pogodbe vseh vrst.

Potem sledi polivanje. Navadno prinese do prostora pogoltnož samo eno skodelico. Pri mizah obmetavanje s hrano, pljuvanje, smeh in jok, kričanje, mokri copati, razkuštrane glave, zbiti zobje, plavalni tečaj v čaju na tleh... Največje žrtve so seveda dekleta, ki priredijo temu primeren koncert.

Šele sedaj se prične tisto pravo! Medsebojna pomoč v »nošenju« čaja (spotikanje!) »Dariča« v skodelice čajev; dodatni namazi na kruh... Oh! in ah! Ne konca ne kraja kot v Chaplinovih filmih. PA DANES?

Kako je danes? Bistveno boljše. Seveda na urgenco našega – novinarskega krožka! Reditelji nam malico že pripravijo in plačani komplet nas čaka že na mizi. Pa se vseeno še kar naprej dogajajo čudežne reči: Svoj manjši kos je treba zamenjati z večjim, iz sosedove skodelice pa je treba zlit še malo čaja v svojo skodelico, po možnosti s sosednje mize. Kaj pa mislijo, da so tisti iz 6. b!!! Zato je treba k malici še vedno dirkati na vse pretege! Pa pika!

Pa vendar, Najčevci. Ali nam vi znate pomagati? Na poomooooo!

Novinarji

POGUMNO

GRM IN GRM

Poznamo dva grma.
V enem domujejo ptički,
v drugem otročki.

Eni letijo, drugi se učijo.

Obstaja pa majhna razlika –
črka G je pri enem majhna,
pri drugem pa velika.

Učenci 2. d

NAŠA ŠOLA

Naša šola je velika. V šoli se učimo. V šoli učijo učitelji in tovarišice. Imamo tudi ravnatelja. V šoli imamo tudi krožke in šolsko trgovino ter hranilnico.

Lena R., 2. b

Jaz hodim v osnovno šolo Grm. Uči me tovarišica Bojana Kren. Vseč mi je pouk in tovarišice in šola. V šoli sem priden. Doma imam pridno sestrico. Ime ji je Maruša. Meni je ime Martin.

Martin Žibert, 1. c

Moja papiga

Po kletki kar naprej skaklja
moja papiga rumena,
včasih mislim, da se mi smehlja,
ko ji natresem zrnca zelena.

Jana Ravbar, 3. d

Rojstni dan

Imel sem rojstni dan. Šel sem v šolo. Prišel nesel sem bombone, čokolado in napilnik. Tanke. Vsi so hoteli vse. Potem sem rekel, da ne bom dal nobenemu, če ne bodo dali miru. Tovarišica je prišla v razred in rekla, da bomo razdelili po kosilu. Kosilo je kmalu prišlo. Stal sem pri vratih. Vsak, ki je prišel, je dobil vsakega malo. Zapeli so mi pesmico. V šoli je bilo zelo lepo.

Franjo Antončič, 3. c

Moj zajček Repko Zeki

Ko pridem domov, začne moj zajček veselo skakati okrog mene. Moj zajček je star eno leto. Ime mu je Repko, toda jaz ga kličem kar Zeki. Zekec ali Zeko. Rad ima, če ga čoham za ušesi. Ima lepe navade: kakrat ali lulat gre le v svojo kletko in ne skuša pobegniti. Rad je suh kruh, koruzo, regrat in deteljo. Z njim se rad igram. Malo ga pobožam in se odmaknem, on pa skaklja za mano. Igrava se tudi skrivalnice. Zajček poišče luknjo in se skriva vanjo. Zvečer mu pripravim hrano v kletko. Zajček skoči v kletko in jaz ga zaprem vanjo.

Matjaž Harlander

Nabiranje plodov

Bili smo pri babici v Zabukovju. Vesela je bila Nejcica, očka, mene in tudi mamice. Rekla je, če ji pomagamo obirati sadne plodove. Vsi smo bili za to. Najprej smo obirali slive, nato pa smo obrali jabolka in hruške. Iz sliv smo naredili marmelado in slivovko. Iz jabolk smo naredili kompot in nazadnje tudi iz hrušk.

Po napornem delu smo se sladkali. Ampak, kaj mislite, da pri tem ni tekla kri? Pa kako! Iz prsta, veste. In otekel mi je. Očka mi je po nesreči vrgel težko palico. Ampak, veste, jokala pa nisem. Bolelo pa je kar neprijetno. Nekateri pa se jokajo tako, da mami skoraj bobenčki počijo. Če kaj pade majhnega, veste, takšnega kot no ja, kot pika polonica, potem se ni treba bati in jokati kot mila jera. Jaz vam dajem samo pogum!

Urša Šinkovec, 3. d

Šola

Vsi radi v šolo smo hodili,
bila je to šola brez ocen,
ves dan po igrišču se podili,
vsak delal je, kar je želel.

Za malico bile so sladkarije,
za kosilo sladolej,
nato pa mama me pobožala,
– Rok, vstani, v šolo moraš spet!

Rok Purcili, 2. c

Naša tovarišica

Naši tovarišici je ime Moica. Piše se Miklič. Ima kratke lase. Lepo se oblači. Zmeraj je vesela. Najbolj je vesela takrat, ko sodelujemo. Zlostna je, ko kritimo in dobimo slabo oceno. Bere nam zgodbe in pomaga pri delu.

Kajja Markovič, 2. b

V ŠOLO HODIM RAD,
RAD IMAM VSE PREDMETE;
NAJRAJE IMAM TELOVADBO,
TELOVADBO IMAM RAD ZATO,
KER VELIKO TEČEMO!

Grega Hudovornik, 1. c

Ce bi bil jaz učitelj...

Ce bi bil jaz učitelj, bi učil vse predmete. Otrokom ne bi dajal podpisov. Vse bi se zmenili.

Ce bi se učili o Afriki, bi jih peljal v Afriko. Ce bi se učili o morju, bi jih peljal na morje. Ce bi se učili o motornih vozilih, bi jih peljal v Industrijo motornih vozil.

Urban, 2. a

Ko grozdje dozori, se vrnejo prijatelji vsi

Stari starši so tudi mene in moje starše povabili na trgatve. Bila je sobota. Rano zjutraj smo vstali, pripravili vedra in škarje. Nato smo se odpeljali v Mevce. Tam so že pridno trgali domači. Stric Polde in stric Franci pa sta nosila brente v zidnico. Nato smo se tudi mi razdelili vsak v svojo vrsto. Komaj smo pobrali nekaj grozdja, nas je poklicala stara mama malicat. Usedli smo se k mizi, na kateri je bilo veliko dobrot. Stari ate je prinesel vrček vina, na katerem je pisalo:

Ko motika zazvoni,
od nikoder nobenega ni,
ko pa grozdje dozori,
se vrnejo prijatelji vsi.

Ko smo se najedli, smo odšli v vinograd. Stari starši so nam pripovedovali razne dogodke. Brentaču je bilo težko dvigovati brento. Ko je dekle držalo brento, ji je brentač rekel: »Poglej, kako je jasno nebo, še zvezde so na nebu.« Dekle je takoj vedelo, da se šali samo zato, da bi dolgo držalo brento. Zvedela sem še veliko novega. Ker nas je bilo veliko, smo kar hitro potrgali. Nabrali smo tri velike kadi grozdja.

Petra Bukovec, 4. a

Bodičasta gospa pripoveduje

Jesen je. Rumeno in rdeče listje pada na moje bodice. Zaloga v moji luknji pod korenino je že precejšnja. Jabolka, sočne hruške in ostali gozdni sadeži so izpolnili že tretjino mojega domovanja, a vseeno je zaloga premajhna za dolgo, mrzlo zimo.

Včeraj sem srečala svojega bratranca Bodičarja:

»Zdravo, Rjavka!« me je pozdravil.

»Zdravo, Bodičar!« sem odgovorila. Bodičar je zelo zgovoren in ni ga bilo treba vprašati po novicah, ker je kar sam začel: »Ali veš, da je človek podrl drevo ververice Rdečke?« je hitel.

»Če ne bi bila ta čas pri prijateljici na času, bi se drevo zrušilo skupaj z njo in kar trda bi ji predla, če bi jo človek ulovil.«

Ker je bilo že pozno, se je bratranec poslovil in odpravil domov. Prišla sem do jase, ki je bila osvetljena s sijem človekovega rdečega cveta, okoli katerega so se zbrali ljudje. Čisto tiho sem se odplazila mimo njih do bližnjega sadovnjaka. Tam sem se zakotalila po tleh, dve jabolki sta se oprijeli mojih bodic. Odnela sem jih v luknjo in se ravnokar vračala po preostale, ko se je nenadoma pred mano znašla lisica. Hitro sem se zvila v klobčič. Odkotalila me je do potoka, a v trenutku, ko me je hotela suniti v vodo, sem se odgnala in pričela teči. Tekla sem in tekla, vse dokler nisem prispela v domačo luknjo.

Zvila sem se v klobčič in zaspala. Zima bo dolga.

Nasvidenje do pomladi!

Ivana Lučev, 6. a

Družina – tisoč cvetov, tisoč vezi

Jaz bi imel rad urejeno družino. V nekaterih primerih bom ravnal podobno kot moji starši, v nekaterih pa drugače kot oni.

Zdaj imamo jaz in moji starši urejeno družino. Nimamo nobenih večjih problemov, le mogoče kdaj malo finančnih, vendar je vse v redu. Imamo pa tudi »čisto družino«, kajti vsi skupaj skrbimo za čistočo v družini. Tudi vsa lastnina je skupna, razen kakšnih izjem. Moji starši so prijazni in skrbni do mene. Skušajo mi omogočiti čim več. Radi vidijo, da se jaz dobro učim. Na žalost imajo tako službo, da so le redko doma, posebno oče, zato to skušamo dopolniti z daljšimi počitnicami. Pri odločitvi za moj poklic mi svetujejo, vendar me ne silijo v nobeno šolo brez moje volje.

V taki družini smo vsi zadovoljni in srečni. Med seboj smo trdno povezani in se imamo radi. Jaz sem do svojih staršev odkrit, zato mi lahko pomagajo pri reševanju mojih težav. Radi bi videli, da bi končal kakšno višjo šolo in dosegel zahtevnejši poklic.

Moji starši niso le starši, temveč so tudi prijatelji. Ko bom velik, bom skušal popraviti vse tiste reči, ki se mi zdijo napačne, vendar družinskega življenja ne bom bistveno spremenil. Ko bom odrasel, upam, da bom tudi jaz tako dobro ravnal z družino in otroki kot moji starši. Skušal bom pa tudi biti več časa z družino ter imeti dobre odnose z njo. Otrok ne bom obremenjeval, celotni družini bom pa skušal omogočiti čim višji finančni standard. Ne bi hotel imeti niti preveliko niti premajhno družino. Najraje bi videl, da bi se moji otroci dobro učili.

Takšna je moja zamisel o moji družini. Zelo rad bi videl, da bi bilo vsaj polovica tega resnica.

Toni Hečimović, 8. b

Lepo je na kmetiji

Nekega dne je pri nas zazvonil telefon. Dvignil sem slušalko in na drugi strani žice se je oglasila stara mama. Prosila nas je, če pridemo z očijem in mamico pomagat ličkat. Navdušen sem bil, zato sem takoj obljubil.

Ko smo prispeli v Podgrad, so prišli tudi drugi sosedje. Med njimi sta bila tudi prijatelja. Začeli smo delati. Moja prijateljca Uroš in Jožko sta šla z mano na vrh kupa. Ličkanje smo dali v košaro. Zličkano koruzo smo dali mojemu staremu atu. Ko smo nehali, je moja stara mama pripravila malico. Malo smo pojedli in nato odšli spet na delo.

Ko smo odšli, sem si mislil, kako lepo je na kmetiji. Če bodo še taka dela, bom z veseljem prišel pomagat.

Jožko Kastrevc, 4. d

Zajčki

Šolski zvonec glasno kliče:
Zajčki mali, kje pa ste?
Zajčja šola vedno kliče:
Mali zajčki pridite!

Zajčki so v šolo šli
in se pridno učili.

Pri slovenščini so narek pisali,
in veselo domov odcapljali.
Med potjo od sreče so v lužo padli,
da so domov mokri priskakljali.

Pri matematiki kontrolke so dobili
in odlično jih rešili.
Vsi veseli v telovadnico so šli,
kjer so stoje delali.

Doma so vsi umazani v posteljo odskakljali
in veselo zaspali in zasmrčali.

Sanja Losič

V šoli se dogajajo dobre, manj dobre in slabe stvari

Lahko se zgodi, da je učencem neka stvar super dobra, medtem ko naši učitelji nad njo niso navdušeni.

Prepričana pa sem, da v naši šoli obstaja nekaj, kar je vsem všeč in kar vsi težko čakamo. To je glavni odmor. Vsem prav pride. Čeprav traja le 25 minut, je zlata vreden. Kaj vse se dogaja med glavnim odmorom?! Dekleta komaj čakamo, da pridemo skupaj, odpremo »kljune« in začnemo obirati. Pogovarjamo se o vsem mogočem. Kako je katera učiteljica oblečena, kakšno pričesko ima, kakšne čevlje, ... Opazujemo, kako se naše vrstnice obnašajo, za katerim katera gleda, ... Mislim, da tudi učiteljem in učiteljicam prav pride. Takrat gredo na malico, potem na kavico, se odpočijejo od hrupa in tečnih učencev. Glavni odmor lahko dobro izkoristijo tudi lenobe – tudi jaz včasih – ki se jim doma ne da učiti.

Ampak vsega dobrega je kmalu konec in na vrsto pridejo tudi slabe stvari. Teh je bilo letos že precej.

Najbolj mi bo v spominu ostalo mračno in deževno petkovo jutro. Tisti dan smo imeli razrednikovo uro. Po želanju nam je tovariš povedal, da si lahko letošnji dvodnevni končni izlet »odpišemo«. Sledil je val ogorčenja. Začela so se postavljati vprašanja: »Zakaj smo ravno mi prva generacija, ki mora to okusiti na svoji koži? Kdo je to odločil?« Sledila je obrazložitev. O tem, ali gremo osmi razredi na dvodnevni izlet ali enodnevni, so odločili starši učencev. Vendar so bili to starši višješolcev in nižješolcev. Mislim, da to ni prav. O tem bi morali odločati samo starši učencev, ki obiskujejo 8. razred in učiteljski zbor. To je slaba stran šolskega življenja. Oziroma je to zadeva »ful cool« zanič. Takih stvari bi moralo biti čim manj.

Torej! V šoli se bi morale dogajati samo dobre stvari. O slabih ne bi smelo biti govora. No, mogoče bodo to doživeli naši otroci.

Jasna Simčič, 8. b

JAVNA DVAJA

V petek, 3. novembra, smo si učenci višje stopnje ogledali koncert dua Javna dvaja. Duo sestavljata 38-letni Koprčan Marko Breclj, ki poje in igra kitaro, ter Celjan Aleš Jošt (25), ki je basist. Skupaj igrata od aprila 1987. Najprej v triu Javna dvaja s saksofonistom Primožem Schmiulton, ki je iz ansambla izstopil konec leta 1988. Z Brecljeim repertoarjem starih in novih pesmi nastopata po šolah, klubih, gostilnah in raznih domovih. Svoje usluge ponujata tudi ljudem, ki praznujejo rojstni dan, poroko ali kako obletnico (mature, poroke). Njihov nastop in predavanje o rocku pa je bil žal vseh samo nekaterim posameznikom.

Jasna Simčič, 8. b

GLASBENE VILICE

Klavir, kitara in violina so glasbila s strunami. Strune so bolj ali manj napete, a se lahko razglasijo, tako da glasilo ne igra prav: pravimo, da je razglašeno. Če prisluhnemo glasu glasbenih vilic, lahko po njem uglasimo glasbene instrumente. Zvoki in šumi nastajajo ob tresenju nekaterih predmetov v zraku: glasbil, glasilk, eksplozivov in tako naprej.

Glasbene vilice so kovinski predmet v obliki črke U. Če narahlo trknemo z njimi ob trd predmet, zatrepetajo. Kolikor krajši so kraki, toliko ostrejši je glas. Pri izdelavi lahko torej natančno uglasimo vilice na podlagi znanega preizkusa, s katerim so dokazali, da dobimo glas »a« pri 440 tresljajih v sekundi; tega potlej glasbene vilice zvesto hranijo in se ne razglasijo več.

Nadja, 7. a

Lambada

Zvoki Lambade so najprej preplavili Južno Ameriko, nato pa kot blisk zajeli še vso Evropo. Odmeva povsod: po radiu, televiziji, pa disko klubih, restavracijah in po imenitnih lokalih.

Ali se sprašujete, kaj pomeni beseda lambada? Beseda pomeni v španščini klofuta. Zanimivo, kajne?

Pesem Lambada izvaja južnoameriška skupina Kaoma. Pesem in ples na to melodijo sta podrla vse rekorde popularnosti. Melodijo poslušajo vse generacije. Seveda, melodija je zelo spevna in lahko si jo je zapomniti. Njen ritem je prav zapeljiv, eksotičen in strasten. Ta ples plešejo že v nekaterih plesnih skupinah v Ljubljani.

V zgradbi Lambade je mnogo tanga in precej vpliva pop pesmi. Prav ta posrečena mešanica preteklosti in sedanjosti, veselja do življenja, užitek in hrepenenja so največji čar te pesmi.

Kot zanimivost lahko napišemo, da je Lambada postala himna v Evropi, čeprav jo pojejo v portugalsščini. Ne, ne pojejo je le v portugalsščini, pač pa sedaj tudi v slovenščini. Pa si jo pogledjmo:

Žal so jo zelo slabo prevedli!

LAMBADA

Ti si to dekle, ki presega, kar vedno jaz želim,
 ti si to dekle, ki mu pojem pesem iz srca.
 Daj, poljubi me, moj porsche čaka že,
 da te pelje na ta nori izlet.
 Moja želja je, da ostaneš z menoj,
 to usoda naj reče nocoj.
 Če si želiš, da na pesku jaz želim,
 če si me želiš, tvoj bom oženj,
 Daj, prepusti se, nežno vzljubim te, to je ples, ki je zame.
 Angel, pleši ti, naj te vidijo vsi,
 vem, da vame zaljubljen si.
 Če si želiš, da na pesku te zavrtim,
 Daj, prepusti se, nežno vzljubim te, to je ples...
 Angel, pleši ti, naj te vidijo vsi,
 vem, da vame zaljubljen si.
 Tantântu lambada!

Nove plošče in kasete

V 2. številki Najče smo predstavili Toma Cruisa in »njegova« filma Cocktail in Rain man. Kot je znano, so izšle plošče in kasete z glasbo iz obeh filmov.

Na plošči in kaseti Cocktail je posneta lepa, a že malo pozabljena pesem Don't worry be happy. Poleg nje še izvrstni Kokomo in Hippy, Hippy Shake ter druge.

In kaj ponujata plošča in kaset Rain Man? Lanskoletno uspešnico NATHAN JONES, ki jo izvaja Bananarama, poleg nje pa še IKO, IKO, SCATTERLINGS OF AMERICA, DRY BONES, AT LAST in LONELY AVENUE. Na drugi strani kasete pa se vrstijo pesmi: ON THE ROAD, LAS VEGAS END CREDITS, STARDDUST in BEYOND THE BLUE HORIZON.

Plošče in kasete Cocktail in Rain man so tako dobre, da si jih lahko zavrtite tudi malo glasneje, pa ne bo vaša soseda tolkla z metlo po stropu, ampak bo zaplesala Hippy, Hippy Shake.

Tamara Gogič, 7. a

Irena Ausperger in
 Nina Petercia, 6. a

HOP, HOP

JESENSKI KROS –
OBČINSKO PRVENSTVO
NEKATERI DOSEŽKI
NAŠIH UČENCEV

1. mesto st. pionirji
(Ferlič Matej 1., Rok Cvétlo, Brane Filip)

1. mesto ml. pionirji
(Andrej Bele 2., Uroš Jazbec 3.)

KOŠARKA

V četrtek, 7. 12. 1989, ob 16.30 uri je bila na naši šoli prijateljska tekma mlajših pionirjev med KATJO RUPENO in GRMOM. Tekma je bila napeta. Ob polčasu smo vodili 30 : 16. Borili smo se do konca in rezultat povišali na 49 : 37. Isti dan ob 18. uri pa je bila tudi tekma med KATJO RUPENO in GRMOM za starejše pionirje. Naši igralci so se zelo borili, toda zaman. Ob polčasu je gostujoča ekipa vodila že za 19 točk prednosti. Na koncu pa rezultat povečala na 79 : 54.

Matjaž Kuzma, 6. d

PIONIRSKA OLIMPIADA –
NAJBOLJŠI DOSEŽKI »NAŠIH«
(PRVA MESTA)

- 60 m ST. PIONIRKE – TINA FORŠEK
- 400 m NML. PIONIRKE – KARMEN ŠTRBENC
- 400 m NML. PIONIRJI – TADEJ KRANJEC
- VIŠINA ML. PIONIRKE – MAJA VUČKOVIČ
- VIŠINA ST. PIONIRKE – TINA POPADIČ
- VIŠINA ST. PIONIRJI – TOMAŽ MAJERLE
- DALJINA ML. PIONIRJI – UROŠ JAZBEC
- DALJINA ST. PIONIRJI – MATEJ FERLIČ
- ŽOGICA NML. PIONIRKE – DOMINIKA KRAPAN
- ŽOGICA NML. PIONIRJI – MATJAŽ SMODIŠ
- KROGLA ST. PIONIRKE – ALENKA ŠKABAR
- KROGLA ST. PIONIRJI – GREGOR RUS

ROKOMET

Rezultati:

5. r. dečki	1. 5. b, 2. 5. c
deklíce	1. 5. a, 2. 5. d
6. r. dečki	1. 6. a, 2. 6. d
deklíce	1. 6. d, 2. 6. b
7. r. dečki	1. 7. c, 2. 7. d

NAJNOVEJŠA MODA

Letošnja moda daje poudarek predvsem modnim dodatkom. To so razni šali, ki si jih lahko ovijemo okoli vratu, ali pa so lahko opuščeni. Šali naj imajo cofke ter rese, ki naj bodo dolge. Šal lahko nadomestimo tudi z ruto, ki naj vsebuje kar največ živih barv. Ruto si lahko zavežemo okoli pasu ali okoli vratu s trikotnikom spredaj. Lahko jo imamo tudi kot ogrlico, in sicer tako, da jo damo v prozorno cevko. Tudi za zapetnico jo lahko uporabimo. Dekleta pa si jo večkrat zavezujejo v lase. Pomemben detajl letošnje mode so tudi prišitki na hlačah. Okoli našitka pa nacefrano blago. Zgoraj pa uporabljamo telovnike, ki vsebujejo rožnate barve in rožnate vzorce. Telovniki so kratki in ozki, segajo le do pasu. Za mrzle dni pa priporočamo dolge plašče, ki imajo veliko našitkov (našite rute). V modi so zopet široke hlače iz pralnega blaga, ki so lahke, na pogled vihrave. Hlače pa so lahko široke samo zgoraj, spodaj pa ozke. Moderne so tudi trpežne čevlje »kalifornijske«! Pentlje pa uporabljamo kot našitek ali kot dodatek okoli vratu. Navadno so žametne, svilene ali flanelaste.

Helena Luzar in
Nataša Mirtičić, 6. c

Inteligenčni

test

1. Če greste ob osmi uri spat in navijete budilko za ob 9. uri zjutraj, koliko časa boste spali?
2. Ali obstaja v Angliji 29. november?
3. Če imate v škallici samo eno vžigalico in stopite v zatemnjen prostor v katerem so karbidovka, petrolejka in luč na plin, kaj boste prižgali?
4. Nekateri meseci imajo 30, nekateri 31 dni, koliko mesecev ima 28 dni?
5. Zdravnik nam da 3 tablete ter reče, da morate vsako tableto jemati na pol ure. koliko časa boste jemali tablete?
6. Neki kmet ima 27 ovc, vse razen šestih so poginile, koliko je ostalo živih?
7. Ali je dovoljeno, da se v SZ poroči človek s sestro svoje vdove?
8. Ti si moj sin, vendar jaz nisem tvoj oče. Kaj sem?
9. Ali lahko nočni čuvaj dobi pokojnino, če je umrl podnevi?
10. Jugoslovansko letalo z jugoslovanskimi potniki je strmoglavilo na jugoslovansko-italijanski meji. Kje bodo pokopali preživele?
11. V desnem kotu kravjega hleva so krave, kje mislite, da so bikii?
12. Koliko rojstnih dni ima človek v svojem življenju – povprečna starost je 60 let?

Zanesljivo si visoko inteligenten, saj si na večino vprašanj pravilno odgovoril!!!!

Glasbene uganke

I. V katero skupino glasbil uvrščamo pozavno?

- Med: a) trobila
b) brenkala
c) godala

II. Ugotovi, iz katere Mozartove opere je ta odlomek:

»Marsičesa boš tamkaj pogrešal, kar ti tu je življenje sladilo, glavic deklicam več ne boš mešal, oj, Narcisek prelepi ti moj!«

III. Dopolni besede z manjkajočimi črkami, samoglasniki. Če črke pravilno razporediš, dobiš ime neke znane slovenske skupine, ki je zadnje čase zelo zaslovela s svojo pesmijo, katere prva beseda se začinja z D in druga z M.

- D – N
M – N T – N –
B – N D

Tamara Gogič, 7. a

KRAVJEM HLEVV JIH NI, 12. ENEGA.
UMRL, 8. MATI, 9. NE, 10. NIKJER, 11. V
1 URO, 6. ŠEST, 7. NE, KER JE ŽE
1. 1 URO, 2. DA, 3. VŽIGALICO, 4. VSI, 5.

PRAVILNI ODGOVORI

DON MENTONI BLUES BEND
Rešite: I. a); II. FIGAROVA SVATBA; III.
No, upam, da ni bilo preveč težko!

– DECEMBER –

DEKLICE: S tvojim mesecem se konča leto, zato boš tudi ti morala pozabiti na stvari, ki so se ti vrtele po glavi. Začeti boš morala znova. Nikar ne obupaj, če te še ni oplazil grom ljubezni, kmalu boš tudi ti na vrsti. Ne otrpni, če bo zazvonil telefon in se bo oglasila mama, na drugi strani pa se bo zaslíšal BAS.

FANTJE: »Če ljubljani hočeš vzeti srce, na flavto igray ji od mraka do dne.« To ne pomeni, da se moraš vpisati v glasbeno šolo. Dovolj bo, da ji kupiš rože, jo povabiš na pico in ji poveš nekaj romantičnih besed. Zato v tvoji redovalnici ni vse tako romantično. Mama si puli lase zaradi tvojih neznosnih ocen in tudi babica ni ponosna na svojega vnučka.

– MAJ –

DEKLICE: Res je, da je tvoj mesec čas brezdeležja, toda ti boš morala trdo poprijeti za delo. Matematika ni ravno bleščeča se zvezda pri tebi, zato se potruj in se uči zase in ne za motor, ki so ti ga obljubili stariši, koristilo bo le tebi v življenju. Doma bo vse v najboljšem redu.

FANTJE: Če hujsaš, si vseeno kakšno sladkarijo lahko privoščiš. Ne misli, da je tistih 150.000 dinarjev pravo bogastvo in ne zapravljaj preveč. Saj se bo v prihodnosti našla punca, ki ima rada Coca – colu.

– AVGUST –

DEKLICE: Rojena si takrat, ko je najbolj vroče in tudi v tvoji redovalnici bo skoraj prekipelo. Uči se, da ne bo mama živčna, saj jo spravljaš v obup s svojimi slabimi ocenami. Tvoj »princ na belem motorju« se ne zanima zate, toda ne obupaj, zagledala boš črnolasca, ki ti bo močno všeč (upamo, da boš tudi ti njemu).

FANTJE: Pojdi k frizerju in si postrži lase, ki ti padajo čez oči, saj boš le tako lahko videl punco, ki je že dolgo zaljubljena vate. Doma ne bo nič novega, toda v šoli se bo zgodila katastrofa, če se ne boš potrudil.

Kanita Bečirevič,
Tina Popadič in
Jožica Šinkovec, 7. a

ČOKOLADNA SALAMA

Potrebujemo:

- 300 g čokolade v prahu
- 150 g orehov ali olupljenih mandljev
- 2 žlici sladkorja v prahu
- 1 žlica kakava
- 1 zavitek vanilijevega sladkorja
- 2 žlici ruma
- 1 jajce (potrebujemo samo beljak)

1. Orehe nasekljamo ali zmeljemo.
2. Na večji čisti polivinil ali aluminijasto folijo stresemo čokolado, sladkor, kakav, vanilijev sladkor in nasekljane orehe.

Jajce ubijemo in ločimo od beljaka. Beljak zamešamo med čokolado in druge sestavine, dodamo rum.

3. Gnetemo z rokami, da postane masa tako mehka kot plastelin.
4. Če je prerodka, dodamo žlico zmletih keksov ali pol žlice kakava. Če je masa pregosta, dodamo žlico mleka.
5. Zvaljamo salamo, trdno zavijemo v polivinil ali aluminijasto folijo in damo za dve uri v hladilnik. Po dveh urah odvijemo in narežemo na rezine.

Maša Fink, 6. c

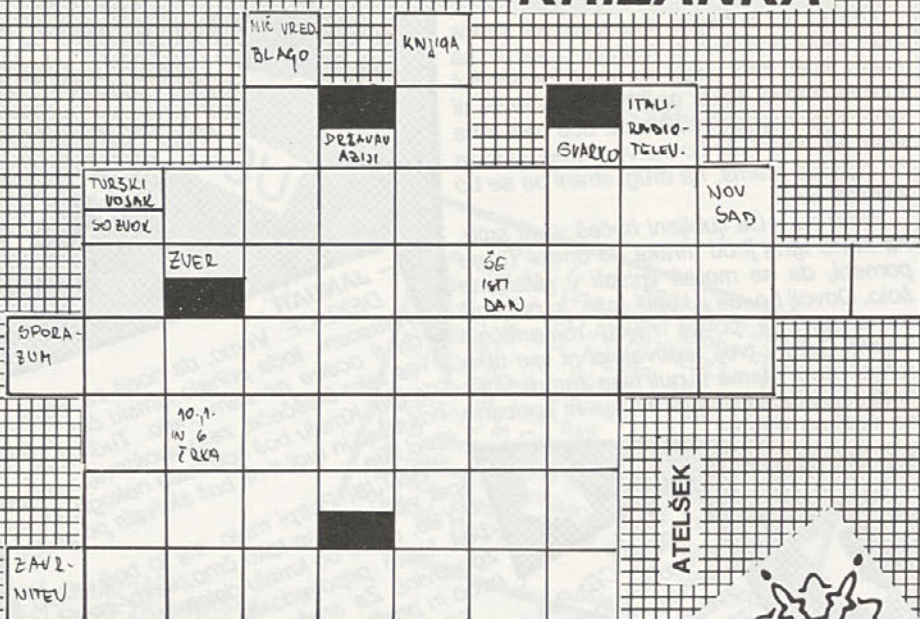
USODOSKOP

– JANUAR –

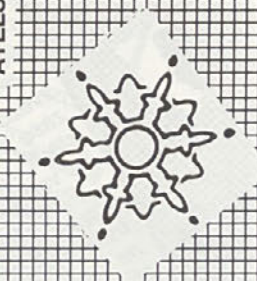
DEKLICE: Vemo, da noriš za tistim pla-volascem, toda prihaja zimski čas in pazi, da ti ocene ne zamrznejo. Tudi doma ni vse tako bleščeče, zato upoštevaj nasvete drugih. Kmalu boš spoznala nekoga, ki mu boš všeč in tudi ti ne boš skrivala pogledov pred nim.

FANTJE: Potrpi malo, saj jo boš kmalu spet videl. Ni vse tako črno, kakor zгледа. Uči se, saj te bo kmalu doletela »čast«, da boš lahko pripovedoval kak dogodek pri zgodovini. Za srečo poglej vsak večer v nebo in preštej deset zvezd.

KRIŽANKA

ATELŠEK

INDUSTRIJA MOTORNIH VOZIL NOVO MESTO

infoTEHNA

Informacijski inženiring

Trdinova 4
68000 Novo mesto
tel.: (068) 26-127

Dejavnost:

- inženiring informacijskih sistemov
- proizvodnja, vzdrževanje in obnavljanje računalniških modulov, sklopov in sistemov
- izvajanje in trženje računalniških storitev
- izobraževanje
- razvoj
- ekonomske in finančne analize in svetovanje
- posredovanje opreme

Vodnogospodarsko podjetje Novo mesto, p. o.
68000 Novo mesto

Trdinova 23 - Poštni predal 133 - Telefoni:
h. c. 22-341, projektna 21-339, operativna 22-175,
direktor 21-310, strojno-prometna služba Čatež
61-038, skladišče Čatež, 61-890 - Tekoči račun
pri SDK Novo mesto št. 52100-601-10607.

Uredniki rubrik:

NINA JAKOVLJEVIČ (dogodki, novice), BARBARA BAN (ankete, intervjuji), TINA POPADIČ (literarna priloga), TAMARA GOGIČ (glasbeni kotichek), KATARINA JAKLIČ (film, književnost), MATJAŽ KUZMA (šport), ROK HUDOVORNIK (razvedrilo), JERNEJ ATELŠEK (fotografija), JOŽICA ŠINKOVEC (tajnica)

Mentorica: učiteljica slovenskega jezika MARJANA STERN

Oprema in grafično oblikovanje: mentor BRANKO ŠUSTER, ZDENKA JAKOFCIČ, JANKO ORAČ

Fotografija: mentor DANIJEL BREZOVAR

Tisk: TISKARNA NOVO MESTO

Število izvodov: 850

Cena: 18.000 din

NAJČA

Glavna urednica: JASNA SIMČIČ
Odgovorna urednica: KATJA KRASKO
Tehnični urednik: KLEMEN DVORNIK